

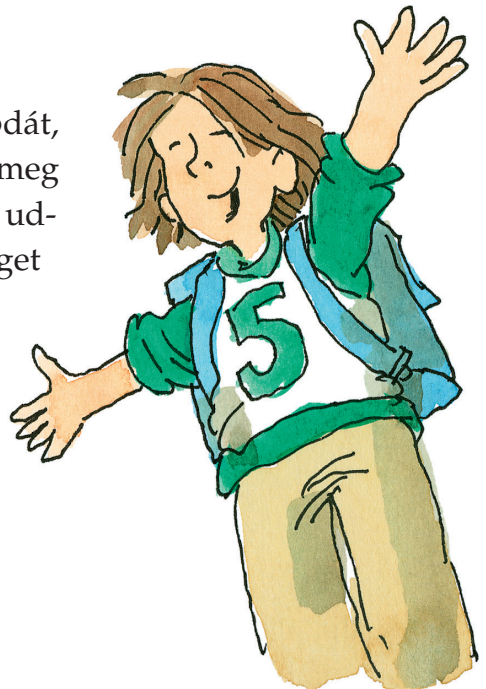
Elsősök – a gólszerzők

Hat óra múlt. Csörgött a vekker. Jani kiugrott az ágyból. Csupán negyedóra volt szüksége, hogy felöltözzön és megreggelizzen, majd fölkapta a labdáját, és már rohant is. Boldi már várta. Ő volt a legjobb haverja.

**– Helló, Boldi! Gyerünk,
passzolgassuk
a labdát a sulig.
Aki elvéti, annak a neve
legyen ma Rozi!**

Boldi vigyorgott. Jani odarúgta a labdát, ő meg vissza. Így ment: ide-oda, míg meg nem érkeztek a sóvári általános iskola udvarára. Jani meglátta, hogy Mici integet nekik, nem figyelt a labdára. El is zúgott mellette a bokorba. Boldi vigyorgott, és azt kiabálta:

– Gyere, Rozi, fel kell mennünk az osztályba!

Jani grimaszt vágott, Mici vihogott:

– Jobban kell koncentrálnod!

Jani barátságosan oldalba bökte.

– Na, várj csak, kapus kisasszony!

A szünetben tíz gólt lövök neked!

Mici csak vigyorgott. A kapuban verhetetlen volt, Jani nem tudott ráijeszteni.

Jani az órán alig tudott odafigyelni. Arról ábrándozott, hogy sztárjátékos és mindenki őt ünnepli.

– Jani? Jani!

A fiú ijedten rázkódott össze. De csak Boldi rángatta a karját:

– Gyere már, Mici lefoglalta az egyik kaput!

Kirohantak az iskola mögötti sportpályára. Micinek tényleg sikerült az egyik kaput megkaparintania. Éppen a nagyokkal, a negyedikesekkel veszekedett.

– Aki előbb érkezik, azé a pálya. Most ti játszotok kapu nélkül! – kiabálta.

A negyedikesek visszavonultak, de néhány dühös pillantást még azért vetettek Micire.

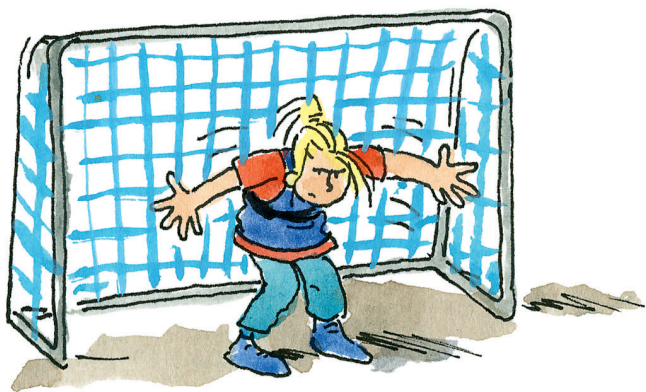
– Mici, szuper voltál! – örvendezett Dani.

Közben megérkezett Lali, Gyuszi és Dani is.

– Én kezdek! – kiáltotta Dani.

Fogta a labdát, trükközött egy kicsit, majd váratlanul kapura lőtt. Mici azonban kivédte a lövést.

**– Gyönyörű védés! –
kiáltotta Jani. –
Dani, te soha nem
lősz gólt Micinek!**

Dani sóhajtott.

– Dehogynem – mormogta. – Nekem van a legerősebb lábam mindannyiunk közül.

– Erős lábak? A vádliid vékony, mint a spárga – incselkedett Boldi. – Most pedig állj a sor végére, haver.

Jani vigyorgott.

Dani dünnyögött még valamit magában, de félreállt. A többiek is mind lőttek, de Mici az összes lövést védte.

**– Mici, te tényleg nagyon klassz vagy! – örvendezett Jani.
– Egyszer még a válogatottban fogsz játszani!**

Harsogó kacaj volt a válasz. Három negyedikes állt a kerítés mögött, dőltek a nevetéstől.

– Ez a kis dugó? A válogatottban? Soha! – üvöltötte Simon, a legnagyobb.

– Így van. Az elsősök lövéseit én is kivédem! – kontrázott Ármin.

– Na, akkor mutasd meg! – hívta ki Dani Ármint.

– Micsoda? – nézett bambán Ármin.

– Állj be a kapuba, és majd meglátjuk, hogy tényleg kivéded-e a lövéseinket.

Árminnak nem volt más választása. Nem akart szégyenben maradni, beállt hát a kapuba.

**Elsőként Jani lőtt.
De a békesség kedvéért
inkább óvatosan rúgta
a labdát.**

Ármin kivédte.

– Hurrá! Jó vagy, Ármin – ünnepeltek a nagyok.

Boldi jött. Ő egyáltalán nem félt a nagyoktól. Végül is ők hatan voltak. Nekifutott, lőtt.

– Gól! – kiabálta.

– Mázli volt – dühöngött Ármin.

Lali és Gyszi lövését azonban megint kivédte. Utolsóként Dani következett. Nagyképűen nyújtogatta a lábait.

– Gyerünk már, te csatárok szégyene! – kiabálta Simon.

Dani csak vigyorgott. Erős lábak, gondolta magában, neki-futott, majd olyan erővel tűzte kapura a labdát, hogy Ármin ijedten kapta a kezeit az arca elé. A labda száguldott a kapu felé, de végül a kapufán csattant.

– A francba! – üvöltötte Dani.

A negyedikesek röhögtek.

– Egy mázlista gól, ennyit tudtok! – vihogott Simon.

– A gól az gól! – szögezte le Mici. – Egy negyedikes, aki gólt kap egy elsőstől, elég kínos.

Simon mérgesen nézett Micire.

– Beszélünk még, te kis dugó! – morgott, majd a többiekkel együtt lelépett.

Mici dühösen nézett utánuk. Ökölbe szorított kézzel morogta:

– Ostoba fajankó!

**– Semmi vész,
mi összetartunk,
elvégre barátok
vagyunk –
vigasztalta Jani.**

Közrefogták Micit, úgy mentek vissza az osztályba.

